

Když šustí křídla holubům

Křídla ptačí nad polem
brouzdají mlhavou peřinou.
Slunečnicemi proletí,
mlhu jim z hlav vyženou.
Aby pak zlaté dcery slunce,
navzdory své stinné pŕlce,
hrdĕ svĕtu vyprávĕly
příbĕh svĕho poslání.

Aby svĕt kolem nás jen ŕasnul,
před sílou slunečnic hlavu svou sehnul,
zapomněl na své velké oči,
tím správným směrem se zase točil.
A už nikdy nikam špatně neodbočil.

Až mezi poli budeš uhánĕt vpřed
a peřina z mlhy bude na dohled,
natáhni uši... Slyšíš ten šum?
To šustí křídla holubům.
Za chvíli uvidíš ŕluřoučké hlavy.
Jen pohled na ně Tĕ starostí zbaví.
A když se rozmluví, rozzáří oči,
i matička Zemĕ se pootočí.